

ÜÇ YIL ÖNCE

Yağmur yağıyordu, ve bir parça şiddetli idi. Cama vuran her taneciği dinliyordu. Yıldırımların çıkarttığı ses, bu gök gürültüsü, bir parça daha öne çıkarttı; içinde ki derin hüznü. Yatağının baş ucuda ki tabure de dostunu aradı. Duygularına tercüman olan kemanını. Gönlü, eşlik etmeliydi tabiata. Tiz bir ses duyuldu sonra. “Johann Pachelbel ” bestesi olan “Canon Re majör, ” adlı eseri çalmaya başladı. Doğrusu, gökyüzünden dökülen yağmur damlalarını severdi. Bu yüzden, içinde ki hüznü eşlik etmesi için en güzel şekilde çaldı bu eseri..

Annesi Vildan hanım, kapıda bekliyordu. Oğluna baktı, gayri ihtiyari gözleri doldu. Ali ise göremiyordu. Gözlerinin yerini alan kulakları ise, bir baharı dinliyordu şimdi. Öyle kaptırdı ki kendini, gözlerinde ki siyah perde üzerinde, yeşil kırlar, beyaz, yavru kuzular görüyordu o. Küskün olduğu mavi, gökyüzü, en belirgin şekilde önünde idi. Nihayet müziği sonlandırıp, kemanı yerine bıraktı. Kadın, evladı’ nın yanına yaklaştı ve: “ Senin gadar güzel keman çalan bilmem oğlum.” deyip, beyaz ellerine tatlı buse bıraktı.

Genç adam tebessüm etti. “ Saat kaç oldu anne?.. ” Vakit, öğlen iki civarında idi. Oysa Ali’ nin aydınlığı karanlıktı. Yine de bu siyah rengin üstüne, hayalleri ile rengarenk resimleri, ümid ederek çizebiliyordu. Sade söküp atılamayan hüznü kalıyordu yüreğinde. Seviyordu kırgın yaşamayı. Bu, onun ruhuna işlemişti. Keman, ruhunu seslere yansıttığı araçtı sadece.

Aile’ sinin ısrarla karşı çıkmasına rağmen, Magosa da ki bir çarşıda, boş zamanlarında keman çalıyordu. Kendi bestelediği eserleri vardı. “ Hüznü rengi, Kır şehirler, Eylül güneşi,” en sevdiği besteleriydi. Bununla birlikte ayrı bir işi vardı doğrusu. Yirmi iki yaşındaydı. “ Tony, ” ise, onun gözleriydi. Köpeğini çok seviyordu, bu şubat günü yağın yağmur olmasa, yine dostu ile dışarı çıkacaktı.

Bir saat kadar sonra, nihayet yağmur durmuştu. Anne oğul, salon da oturuyorlardı. Vildan hanım, oğlunun sevdiği Klasik Türk edebiyatı roman’ larından birini aldı ve oğluna adlı eseri okumaya başladı. Genç adam paketinden bir sigara çıkartıp, hikayeyi dinlemeye başladı. Önünde ki masa da duran kahve’ yi her yudumlayışında, dinlediği maceraları sanki kendi yaşıyor hissine kapılıyordu. Hele eserde öyle bir komik olay yazılmıştı ki, birden kahkahalara boğuldu anne oğul. Hüznü, şimdi yerini sevince bırakmıştı.

Biraz üşüdüğünü hissetti. Vildan hanıma açık pencere varmı diye sordu. Gerçekten de annesi, yatak odasını havalandırmak için pencereleri açık bırakmıştı. Dışarıdan ise, Tony’ nin sesi geliyordu. Ali, yerinden kalktı. Etrafta bir şeylere çarpıp kırılmasın diye, bastonu ile önünü kontrol ederek dışarıya doğru yöneldi.

Evleri tek katlı müstakil bir yerdi. Genç adam dışarı çıktığında, toprağa karışın yağmur kokusunu ciğerlerine kadar çekti. Her oksijen de kanına karışıyordu bu güzel hava. Allah’ a, bu nimet için teşekkür etti. O sırada yaramaz köpeği ise ön patileri ile Ali’ nin üzerine atlamıştı. Köpeğini sevip öptü. Dışarıya çıkan annesi ise Vildan hanım ise, Tony’ nin kirli patileri ile genç adama sarılmasına çıkıştı.

-Oğlum bu köpeğe napmaya bu gadar özen verin?

-Ma napayım anne. Bilmezmin gendini, nası sever beni. Anne... Nasıldır hava? Güzeldir? Çıkayım biraz Tony’ nan dışarı?

-Otur be Ali, napacan dışarıda. O gadar yağmur yağdı. Düşen de batırın üstünü.

Evet, Kıbrıs’ lı genç görme engelli idi. Ne kadar minnet duysa da annesine, yine de duyduğu son cümle onu üzdü. İç çekerek köpeğini alıp, sokağa çıktı. Annesi ise oğluna beklemesini söyleyip, atkı ve mont almak için içeri gitti. Oğlunu giydirdikten sonra, atkıyı boynuna sarıp, biraz önceki sözü için evladı’ nın kalbine elini uzatıp, “Affet oğlum,” dedi.

Ali, nihayet köpeği ile sokağa çıkmıştı. Annesini istemezdi yanında. Kendi başının çaresine, elinden geldiği kadar bakabilirdi. Böyle olmasını özellikle o istiyordu. İki sokak aşağı gelince, mahalleden arkadaşı Seval, onu görüp yanına kadar geldi. Ayak üstü sohbet ettiler. Kızın yanında Gülsüm adında arkadaşı da vardı. Evet, görme engelliydi genç adam. Ama sağır değildi. Yüksek sesle sanki şuan ihtiyacı varmış gibi yardımcı olmak için istekli davranan diğer kız, Ali için rahatsızlık vermeye başlamıştı. Bu duruma daha fazla dayanamadı ve açıklık getirmek için: “ Adın neydi senin? Gülsüm. Ha tamam. Bak Gülsüm hanım, farkındaysan Seval’ nan konuşurum. Ma sağır değilim a, sade gözlerim görmez. Biraz daha yavaşık konuşabilin?!” Araların da ki konuşma pek de iyi yöne gitmiyordu. Zaten Seval de bir laç dakika sonra genç adamın yanağına öpücük kondurup, müsaade isyetip arkadaşı ile yollarına devam etmişlerdi. Kendi aralarında mırıldıklarına göre, anlaşılan kızcağız, haşlandığı için bir hayli üzülmüştü.

Ali de yoluna devam etmişti. Kaldırımında görme engelliler için yürüme bandı yoktu. Onun bütün desteğini sevgili köpekciği hallediyordu. Önüne ikide bir çıkan direk, levha gibi engel teşkil edici şeyler olmasa, belki daha kolay olacaktı; yolda yürümek gibi basit bir eylem. Hattağa bir keresinde uzun dalları olan bir ağaca dahi çarpmıştı başını. En azından yetkili insanlar bu konularda daha duyarlı davranamaz mıydı? Bu düşüncelerle yoluna devam etti... Sonra köpeğine doğru eğildi ve “ deniz kenarına gitmeyeğik, tamam oğlum. Parka gideceğik. Sonra, eve giderik.”

Kendine yeten bir gençti. Avucunun içi gibi ezbere biliyordu sokakları. Bunun yanında internet ortamından hayatını kolaylaştıracak şeyleri öğrenmişti. Öte yandan inançlı idi. Başına bir kaza sonucu gelen bu dertten, hakkıyla sabrederse cennette her dilediği olabilirdi. Bunun ne önemi var, demiyordu. Annesinin okuduğu hadis kitaplarından: “ Kulumu iki gözünden mahrum etmekle imtihan ettiğim zaman, sabrederse ona gözlerine karşılık cenneti veririm,” buyurmuştu Rabbi.

Nihayet parka gelmişti köpeği ile. Islak bankı atkısı ile sildi, ve Tony’ nin serbest dolaşması için tasmaını çıkarttı. Sade düşüncelere dalmıştı. Her zaman düşünüp, çözümediği problemlere. Bu sırada genç bir kız da ona doğru geliyordu. Köpek havlayarak ortaya atıldı. Kızcağız bir feryat kopardı ki, az daha yüreğine iniyordu. Ali, köpeği yanına çağırdı, “sakin ol,” talimatı verdi.

-Orda biri mi var?

-Evet, sizinle konuşmak isterdim da.

-Dur bakayım, seni bir test edeceğim tamam?

-Ma nasıl olacak o? Sakın bu köpeğnan olmasın?

-Evet, ama korkma, çok eyidir Tony.

-Tamam.

-Oğlum bu kızcağız iyi biridir?

-...

-Saçları ne renktir madem, (gülümseyerek,) güzel kızdır?...

Tony, renkleri biliyordu. Sayılara göre havlayarak renkleri söylüyordu. Bunun yanında evet iki havlama, hayır tek havlama ile anlaşılıyordu. Kız nihayet yanına oturmak için testi geçmişti. Aslında o da dertli idi. Karşısında da konuşabileceği bir gönül insanı vardı. Uzun uzun konuştular. Yalnız Ali bilmiyordu ama, kızın gözleri de görmüyordu. Adının Nergiz olduğunu öğrendiği kız, cebinde ki küçük not defterinden bir sayfa koparıp, numarasını Ali’ ye verdi. İleri de ki bankta kendisini arkadaşının beklediğini söyleyip yanından ayrıldı.

Artık eve dönme zamanı gelmişti... Köpekciğini yanına çağırıp halkayı boynuna taktı. Yürümeye başladı. Bu gün yeteri kadar dinlenmişti. Ertesi gün de işe gidecekti. Bir Hotelin santral departmanında çalışıyordu. Önbüro müdürü aile dostu olmasa, bu işi de bulmakta zorluk çekecekti.

Nihayet para kazanıyordu. Hobileri vardı. Umudsuz nitelendirdiği bir Őey vardı, sevip aÇık olmak. Bilmiyordu, ama yıllar sonra hayatını birleŐtirdiđi eŐi ile konuŐmuŐtu.